

Весна прийшла – пора на поле,
Нам землю треба оброблять.
Щоб не було в коморі голо,
Всім треба добре працювати.

Максим Качур

Літо краснее настало –
Треба гарно відпочити,
Щоб як прийдемо до школи,
Ми змогли вірші учить.

Максим Качур

ШКОЛА

Коли прийшли ми в школу,
Звідки ж могли знати -
Що уроки – то морока,
Ніколи гуляти.
На комп'ютері не грали,
Не лягали спати,
Бо потрібно нам до ранку
Всі кроки знати.
Як не вивчили урок, сидимо, як миші.
Вчитель, щоб не викликав,
Чути тільки тишу.
А я все боюся, чи не попадуся,
Біля дошки я стою – коліна трясуться.

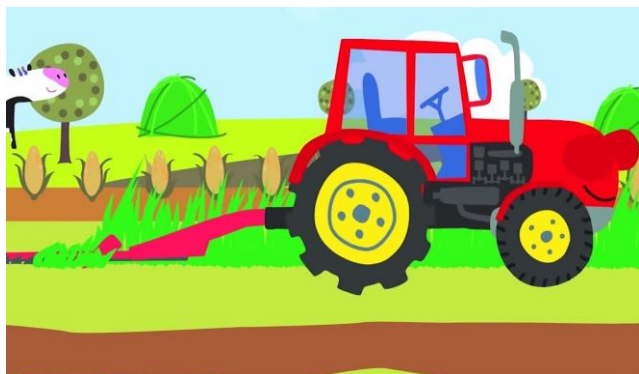

Максим Качур

Сьогодні свято в нашої матусі,
І ми із татом їй печем пиріг,
І байдуже, що тісто навіть в усі,
Почули ми від неї щирий сміх.

Максим Качур

МАЛИЙ ТРАКТОРИСТ

Я люблю на тракторі
З татом працювати.
Коли виросту, я буду
Всі поля орати.
Буду сіяти, пахати,
Землю обробляти.
Щоб була Україна наша –
Вільна та багата.

Максим Качур

ДРУГ

Є у мене гарний друг,
Песик Рекс його я зву.
Я люблю з ним дуже гратись,
Веселитись і сміятись.

Максим Качур

Мій тато був на сході України,
За мирне моє небо воював.
Погожої і пасмурної днини
Він день і ніч мене оберігав.

Максим Качур

СОНЯЧНА КВІТКА

Росла собі в садку яскраво-жовта кульбабка і щодня до неї прилітало сонечко: все червоне, у чорну крапочку, з довгими вусиками. Йому дуже подобалася маленька квіточка.

Одного ранку прилетіло сонечко до саду, але не знайшло свою улюблену кульбабку. Натомість з трави визирали білі квіти. Раптом подув вітерець і у небо здійнялася хмарка пушинок. Сонечко не могло зрозуміти, де поділася його жовтенька квіточка. Лише коли воно повернулося до дому, мама пояснила йому, що то за білі хмаринки і де поділася кульбабка.

Засмучене сонечко заснуло і тієї ночі йому наснилося, ніби воно прилетіло в сад, і знову милувалося своєю улюбленою сонячною квіткою.

Це був тільки сон.

Максим Качур

ЩАСЛИВИЙ БУДИНОЧОК

Жив собі Будиночок. Він був дуже гарний, веселий і привітний. Ось тільки в ньому не було господарів і Будиночок чекав коли вони з'являться.

Настав день, коли до Будиночка приїхала родина: мама, тато і хлопчик. Сім'я розставила меблі, розіклала речі і життя пішло своїм ходом.

Але згодом Будиночок засмутився. Сім'я зовсім не прибирала в ньому. Хлопчик всюди розкидав свої речі, іграшки. Тато скрізь лишав бруд та сміття. Мама інколи забувала помити посуд. Вікна і підлога були дуже брудні. Будиночку було дуже образливо. Він подумав, що краще бути самому.

Будиночок вирішив прогнати цю сім'ю – він почав гудіти вночі. Гудів він декілька ночей підряд. Сім'я вирішила, що в будинку живуть привиди. Вони зібрали свої речі й поїхали геть. Але Будиночку все одно було сумно.

Через деякий час до нього в'їхала інша родина – тато, мама й донечка.

Мама з дівчинкою одразу прибрали в будинку. У дівчинки був улюблений кіт Мурчик -справжній красень: великий, білий, пухнастий. Він добре ловив мишей, був чепурний і охайний, ніколи не робив шкоди. Будиночку сподобалася нова родина і настрої його покращився. І знову завирувало життя.

Господарі добре дбали про будинок. Дівчинка завжди розкладала на місця свої речі, книжки, іграшки. Допомогала мамі витирати пил, поливала квіти, які були на кожному вікні. Сім'я дуже любила своє житло і була в ньому щаслива.

Будиночку було так приємно, що часом він навіть починав співати веселих пісень. Тільки співав він дуже тихо, щоб господарі не почули його й не злякалися. Адже це були найкращі господарі у світі. А він був найщасливішим у світі Будиночком. Задоволений Мурчик сидів на вікні, грівся на сонечку і лагідно муркотів.

Анна Кравець

Про себе

Я весела дівчинка,
Звуть мене Настуся.
В школі у Лосинівській
У четвертому класі вчуся.
Щира україночка,
Люблю маму, тата.
Я їхня дитиночка,
Маю я ще й брата.
Люблю Батьківщину я,
І небо, і сонце.
Ранок, як настане,
Вигляну в віконце.
Світом замилуюся,
Ясно світить сонце!
Люблю Україну я – житиму
щасливо.

Анастасія Калініченко

Україна – єдина

Україна – єдина,
Де верба і калина.
Де високі гори,
Де рівнинні простори.
Білі хатинки,
Біля них ще й ялинки
Стоять біля річки,
Не бояться темної нічки.
Край села гай розлігся,
Дощовою водою вмився,
Тихо-тихо стало так,
Але знаменитий співак –
Соловейко молодий
Ритм набива красивий.
Ніч настала
Чарівна, така ласкава.
Наша країна -
Назавжди єдина.
Вічно буде існувати,
Головне – її завжди кохати.

Анастасія Калініченко

Мама

Мама – найрідніша людина мені,
Ці очі ласкаві та рідні.
Мама дає тепло і ласку,
Завжди на ніч читає казку.
Вона найкраща у світі
Ці лагідні руки сонечком зігріті.
Вона підтримає у скрутну
хвилину,
Дуже любить вона свою дитину.
Мама – ніжне-ніжне слово,
Разом з мамою чудово.

Анастасія Калініченко

Віршик про котика

У мене є вусатий друг,
Звати його – Кузя.
Він швидкий –
Не ловить мух,
З ним ми вірні друзі.
Розбишака на весь світ,
Стрибунець завзятий,
Хоч йому ще мало літ,
Вмить здобичу вхватить.
Пригону і обійму
Кузу заводного,
Не віддам я ні-ко-му
Друга золотого.

Анастасія Калініченко

Наш світ прекрасний

Який прекрасний весь наш світ,
Трави, дерев і квітів цвіт.
І красивий спів солов'я,
Яким зачарована вся сім'я.
І в морі хлюпотіння хвилі,
Які чудові лагідні та милі.
Весь наш світ прекрасним є,
І кожен з нас про нього дбає.

Анастасія Калініченко

Великий поет

Вірші Шевченка всі читають,
Рядки нам в душу западають.
Поет нас вчив весь світ любити,
І з вірою у серці жити.
Прекрасні вірші він писав,
А також гарно малював.
Хоч в бідній сім'ї проживав,
Та віру в себе не втрачав.

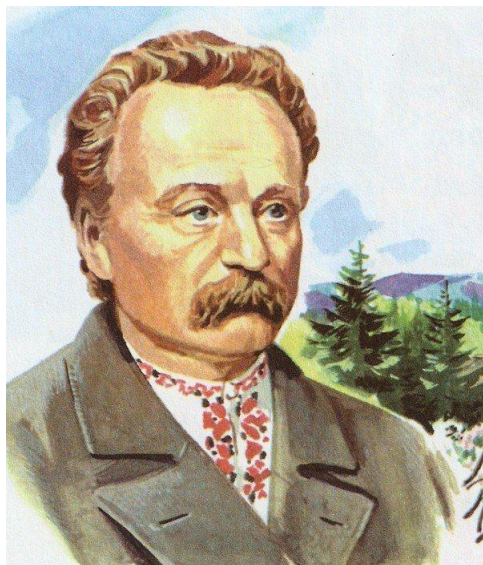
Анастасія Калініченко

Колись давно

Колись давно в далекій давнині
Творець великий народивсь в Галичині.
Вогонь у серці, мудра душа
Глибокий розум успадкував від коваля.
У свої вірші й прози душу вклав,
Кузнець незвичний, розумний каменярь.
Цінив людей і цілий світ любив,
І нас він Україну так любити вчив!..
Франкову книгу відкриваєм -
І в світ пригод ми поринаєм.
Такі чудові казочки -
Стають щасливі діточки.
А вірші його прочитаєш,
І настрої вмиє ти підіймаєш.
Весь світ стає такий чудовий,
Безмежний, тихий, кольоровий.
Велично дякуєм Франку
За його душу золоту.
Та й справді - він поет від Бога,
Хай буде вічною Творця цього дорога!

Анастасія Калініченко

Україна

Країна наша –Україна,
Добра, мила і єдина.
Не забруднюйте країну,
Бо вона як та перлина.
Не вбивайте пташенят
І малесеньких звірят.
А давайте дружно жить
І країноньку любить.

Біда Дмитро

Я – українка

Я – українка,
Живу в Україні,
У вільній, єдиній
Моїй Батьківщині!
Україну мою,
Рідну неньку свою
Усім серцем
Люблю!

Бутенко Каріна

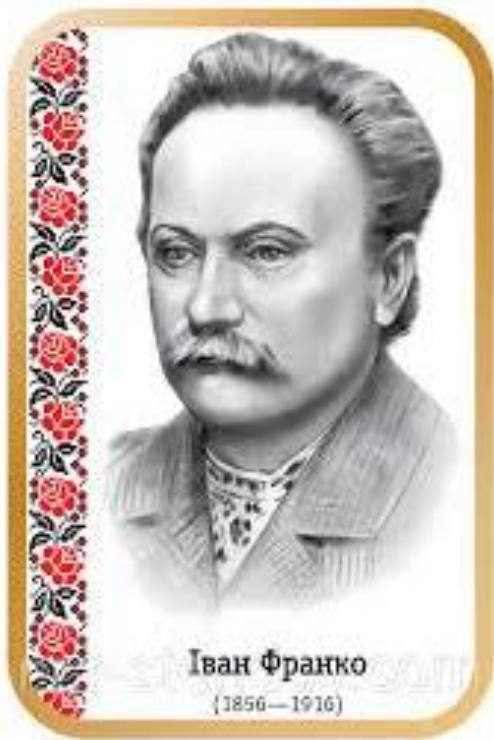
Я люблю свою Україну

Я люблю свою Україну,
Ніжну, дорогу і милу.
Де є мама й братик Влад –
Він найкращий акробат.
Я люблю її так дуже,
Як маму й тата,
Щоб була моя Вкраїна,
Щаслива й багата.
Я люблю свою країну
За її мову солов'їну,
За її ріки і озера,
За поля й ліси зелені.

Бабюк Дмитро

Мій Каменяр

В серпневий день ясного дня
В сільській родині коваля
Малий Іванко народився
Й одразу світу посміхнувся.
Кохана мамина дитина
Росла розумна і кмітлива.
Любив казки, пісні і притчі,
Любив і луг, і поле й ліс.
Щодалі ріс, то все мужнів,
Думки свої докупи зводив,
Та лиш одне хлопчина точно знав –
Він патріот свого народу.
В своїх віршах Франко так часто
закликав
До бою за добро, за щастя й волю.
Жадає він вогню, щоб ним «слова
налити»,
Людей піднять з колін,
З братами жити в мирі,
Любить кохану Україну!
За те він мав велику шану:
Був названий Каменярем,
Борцем за правду й
справедливість,
За мир на нашій неньці-Україні.

Матяш Дмитро

Моя родина

А я дівчинка маленька
І весела, і гарненька,
Маю я сестричку Аню
Разом з нею я гуляю.
Також в мене є і братик,
Звуть його на ім'я Владик.
Ми сімейка веселенька,
Любим бігати, стрибати.
У м'яча ми любимо грати.
Є у нас і мама, й тато
І люблю я їх завзято.

Зибницька Анастасія

Україна – ти єдина,
Незалежна і вродлива.
Ми з тобою мов сім'я –
Тато, мама, братик, я.

Олександр Голєв

Веселка різнобарвна сяє,
В садочку літечко гуляє,
Пахучі мальви розквітають,
Метелики нектар збирають.
А хмарка, біла, кучерява,
Пливе по небу, наче пава,
Зоря вечірня догорає
І ранок сонце зустрічає.
Вже вмилось сонечко росюю –
Земля наповнилась красою.

Вероніка Костюченко

Чорний кіт

Жив собі один котик - чорний як вуглинка. У нього не було дому, а всі люди або проганяли, або не звертали увагу на бідолаху. Одного разу проходив він вулицею і захотілось йому поспати. Ліг на лавку, та не помітив, що вона була пофарбована в білий колір. Виспався і пішов собі далі. Котик помітив, що його вже ніхто не боїться. Поглянув на спинку – а в нього вона біленька, як сніг. Йшов гордо муркотун по вулиці, ніби король. Аж тут сіра хмарка закрила яскраве сонце. Почався дощ. Котику ніде було заховатися – і він промок. Біла плямка з його спинки зійшла разом з дощовими краплями. Знову засумував бідолаха...

Несподівано до нього підійшла дівчинка Настуся. Не зважаючи на те, що котик був чорний, взяла його на руки, погладила, пригорнула. З цього часу у нашого котика з'явився дім і... ім'я Ловелас.

Вероніка Костюченко

